

både arbejdsmarkedet og demokratiet. I stedet får man en folkeskole, der er bagudrettet mod et arbejdsmarked, der ikke længere eksisterer, og som ikke styrker børnenes demokratikompetence.

Forslaget om elevplaner kan komme til at dræne skolen for ressourcer, idet der med forliget ikke følger midler med som kompensation med hensyn til skolelærernes hverdag. Det kan komme til at gå ud over forberedelse, udførelse og evaluering af undervisningen.

Lovforslaget medfører mere administration og bureaukrati i folkeskolen, men det er noget helt andet, folkeskolen har brug for i dag. Der er brug for ressourcer til at forbedre undervisningen, og der er brug for tillid til lærerne. De sidste 20 år er lærernes arbejdsbetingelser blevet stadig ringere, og politikerne har gennem forskellige tiltag og love udtrykt mistillid til lærergerningen. Det går kraftigt ud over lærernes arbejdsglæde. Denne arbejdsglæde skal man værne om, idet den er en forudsætning for kvalitet i folkeskolen. Lovforslaget trækker i den helt forkerte retning på alle områder.

Et andet mindretal i udvalget (RV) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved. 3. behandling. Mindretallet vil stemme hverken for eller imod det stillede ændringsforslag.

Det Radikale Venstres medlemmer af udvalget fastholder, at folkeskolens udfordringer skal løftes konkret af skolen, og foreslår derfor, at hver enkelt skole udarbejder en handlingsplan med et 5-årigt sigte, der ved gennemførelsen løser netop den skoles problemer og klarer udfordringerne. Det kan være fagligt inden for områder, der ikke været så højt prioriterede, fordi der har været en meget højt prioriteret læseindsats. Det kan være med hensyn til undervisningsmiljøet, enten fysisk eller psykisk. Hvis skolen er fagligt velfungerende, men plages af udbredt mobning, er der noget at gøre. Det kan være evalueringskulturen og dens bidrag til stadig bedre undervisning på skolen og læring hos eleverne. Det er skolens ledelse (skolelederen og skolebestyrelsen), der er ansvarlig for planens udarbejdelse og gennemførelse efter forhandling med kommunen om ressourcer og tilsyn. En forudsætning for udarbejdelsen af planen er naturligvis, at lærere, elever og forældre inddrages, og at omverdenen tænkes med i gennemførelsen. Samtidig kunne der gives flere redskaber, f.eks.

at der til landets pædagogiske CVU'er knyttes skolekonsulenter som en udvidelse af den opgave, som amtscentralerne tidligere har løftet.

Regeringens lovforslag trækker i den helt forkerte retning. Resultatet af regeringens lovforslag er en direkte og indirekte statslig styring, der risikerer at medføre desillusion og mangel på engagement med hensyn til folkeskolens brede og nødvendige opgave.

For det første etableres der en styringslogik fra statens obligatoriske nationale test til ministerens eventuelle indgreb over for den enkelte skole. Skolens testresultater skal indgå som et centralt vurderingsparameter i den lovpligtige kommunale kvalitetsrapport – vel en slags karakterbog til kommunens skoler – som er udarbejdet efter de centralt fastsatte regler, der gør sammenligning mulig i kommunen og mellem kommuner. Hvis staten finder, at der ikke gøres tilstrækkelige faglige fremskridt, har ministeren bemyndigelse til at gribe ind med anvisning på, hvad der skal gøres, og så må der ikke gøres andet eller mere.

For det andet har initiativerne karakter af landsdækkende forsøg. Ikke engang udformningen af den nationale præstationsprofil kan der siges noget om, før der er indgået kontrakt med en leverandør af statens test m.v. Spørgsmålet om, hvorvidt forældre kan finde deres barns placering i forhold til det nationale niveau, er heller ikke afklaret endnu, jf. ministerens svar på spørgsmål 38. De nationale krav til kvalitetsrapporterne er ikke fastlagt. Det synes oplagt, at der skal gennemføres noget af et kunstgreb, når testresultater ikke må offentliggøres, men samtidig skal spille en central rolle i kvalitetsvurderingen. Det kan derfor forudses, at der vil blive en række omskrivninger af dårlige såvel som gode testresultater, da læserne af kvalitetsrapporten ellers ikke kan vide, hvorfor kommunerne vurderer kvaliteten som god et sted, men dårlig et andet, hvis de to skoler f.eks. har samme ressourcer, elevgrundlag og fysiske forhold m.v.

For det tredje sker der en bureaukratisering af folkeskolen. Der indføres en skriftkultur, der fordrer regler, ensartethed og styring, hvilket alt andet lige tager ressourcer fra det egentlige: undervisningen og mødet mellem lærer og elev. Det gælder især forslaget om, at alle elever uden undtagelse skal have en skriftlig elevplan udformet efter ministerens regler.